

pa tudi frustracij in neuresničenih nalog. Pomirjujoče je spoznanje, da je to danes moden, v mednarodnih okvirih priznan oddelek s kompetentnim kadrom, sposobnim zgotoviti kakovostno reprodukcijo arheološke stroke, nadaljnji razvoj in poseganje po najvišjih ciljih.

Red. prof. dr. Božidar Slapšak je bil na Filozofski fakulteti zaposlen med letoma 1971 in 2016. Predaval je rimsko arheologijo, antično numizmatiko, epigrafiko, zgodovino in teorijo arheologije. Gostoval je na številnih univerzah po svetu. Leta 1993 je bil profesor na Univerzi Pariz I. Z uvajanjem konceptov anglo-ameriške arheologije (teoretska arheologija, prostorska arheologija, neinvazivne terenske metode) je posebej zaslužen za modernizacijo slovenske arheologije. Vodil je odmevne raziskave poselitve Krasa, otoka Hvara in antičnih mest Beocije.

Lekt. dr. Cvetka Sokolov

Oja, v osemdesetih letih 20. stoletja smo študirali čisto drugače. Ni bilo računalnikov, tablic in mobilnih telefonov, recimo. Niti tutorjev ne. Ko je napočil moj prvi študijski dan na FF, sem se tako znašla pred izzivom, v primerjavi s katerim je bila priprava na sprejemni izpit mala malica – razbiranjem in sestavljanjem urnika. Gnetli smo se pred urnikom za vse štiri letnike, obešenim na oglasni deski, in obupovali. Kako bom študirala, ko niti urnika ne znam prebrati?! Naj se grem raje ponuditi za pometanje cest? Kdo ve, kako bi se končalo, če mi ne bi na pomoč priskočila kolegica, prav tako brucka, ki je bila očitno bolj funkcionalno pismena od mene.

O programih mednarodne študentske izmenjave, kot je Erasmus+, smo v naših časih lahko samo sanjali. Z redkimi izjemami smo si bivanje v tujini lahko privoščili le, če smo delali. Tako sem po tretjem letniku v študijskem letu 1985/86 študij za eno leto prekinila, da sem lahko kot varuška devet mesecev bivala v Londonu in tako prek interakcije z domačimi govorniki in govorkami »na terenu« izboljševala svojo angleščino. Prosti čas sem med drugim izkoristila za listanje po knjigah v številnih bogato

založenih knjigarnah; za študentko angleščine iz države, v kateri prav v tistem obdobju v knjigarnah ni bilo mogoče dobiti tuje literature, je bilo popoldne v eni od knjigarn primerljivo z bivanjem v raju na Zemlji.

V času, ko je bil v Jugoslaviji ukinjen uvoz tuje literature, smo študentje in študentke tujih jezikov prežali na kakršnekoli knjige v jezikih, ki smo jih študirali. V sušnem obdobju je oddelčna knjižnica gradivo osveževala tako, da so knjižničarke dajale kopirati in vezati tujejezične knjige iz zasebnih knjižnic, občasno pa so jih iz tujine prinašali (tudi gostujoči) profesorji in profesorice. Priložnosti za vsakdanji stik z avtentično angleščino je bilo v primerjavi z današnjimi pogoji za študij tujih jezikov nepredstavljivo manj. »Govoreči slovarji«, ki danes omogočajo poslušanje izgovarjave besed, so bili takrat znanstvena fantastika.

Do 8. septembra 1988, ko sem diplomirala in nastopila službo na Srednji naravoslovni šoli/Gimnaziji Bežigrad, je veter jugoslovanskih družbenopolitičnih sprememb zavel tudi pri pouku tujih jezikov. Ne samo da je bil že lep čas sproščen uvoz tuje literature, celo tuje učbenike je bilo mogoče uporabljati pri pouku tujih jezikov. Dr. Meta Grosman me je sicer povabila, naj ostanem na fakulteti in vpišem podiplomski študij, vendar si tega v tistem trenutku nisem mogla predstavljati. V treh mesecih, ki sem jih potrebovala, da sem naštudirala v pretežni meri slaboumno gradivo za diplomski izpit iz književnosti, se mi je Filozofska fakulteta pošteno uprla. Še danes menim, da upravičeno.

A pod vplivom časovne distance, izkušenj in dozorevanja se postopoma začne spreminjati tudi perspektiva. Ko mi je štiri leta pozneje dr. Meta Grosman ponovno predlagala, naj vložim prošnjo za lektorski naziv in se na takratnem Oddelku za germanske jezike in književnosti potegujem za lektorsko mesto, sem ponudbo sprejela brez oklevanja. Zdaj je bila možnost dela na fakulteti že videti privlačen izziv.

Prav sem se odločila – moj oddelek je napredoval. Sestava kolektiva se je od leta, ko sem diplomirala, že spremenila; oddelek so pomladili novi kadri, tudi iz moje generacije. Ob dragoceni in spoštljivi spodbudi dr. Mete Grosman je bila nova generacija lektorice samozavestna,

Ob dragoceni in spoštljivi spodbudi dr. Mete Grosman je bila nova generacija lektorice samozavestna, ambiciozna in dejavna tudi na raziskovalnem področju.

ambiciozna in dejavna tudi na raziskovalnem področju. Po zaslugi dr. Grosman smo takšne še danes. Vse lektorice na Oddelku za anglistiko in amerikanistiko smo pridobile znanstveni magisterij, večina tudi doktorat.

Naprej se je vrtel tudi ostali svet. Lepega dne sem se morala soočiti z dejstvom, da me bo povozil, če se ne bom podvzela. Priskrbela sem si lasten računalnik in e-naslov. Tudi v VIS in e-učilnice sem nekako prisopihala. Najdlje sem se upirala mobilnemu telefonu, dokler nisem klonila pod težo sklepa oddelka, da moram biti v službenem času ves čas dosegljiva. Z vdorom vseh teh naprav in storitev v moje službeno življenje se je zgodila obžalovanja vredna sprememba pri mojem delu – mimo so časi, ko sem se lahko v miru in poglobljeno pripravljala na pouk tudi po več ur na dan; v krasnem novem svetu me ves čas prekinjajo službeni mejli in naloge, ki mimogrede prifrčijo v moj e-nabiralnik.

Seveda tudi študentje in študentke niso več to, kar so bili. Osip, zlasti v prvem letniku, se je dramatično povečal. Domače obveznosti preveč študentov in študentk opravlja neredno in površno. Občutno je naraslo število tistih, ki ponavljajo posamezne letnike. Po drugi strani naši najboljši študentje in študentke na polno izkoriščajo sodobne poti do znanja in dosegajo izjemne rezultate, ki izkazujejo njihovo kritičnost, ustvarjalnost in poglobljeno znanje.

Ob visokem jubileju svoji fakulteti in svojemu oddelku iskreno čestitam in se z njima veselim vsega, kar sta dosegla. V naslednjih stotih letih pa bo seveda treba še marsikaj postoriti.

Dr. Cvetka Sokolov je lektorica angleškega jezika. Na Oddelku za anglistiko in amerikanistiko, kjer vodi jezikovne vaje na prvi in drugi stopnji, je zaposlena od študijskega leta 1992/93. Objavlja strokovne in znanstvene članke in pripravlja izobraževalne vsebine za seminarje za osnovnošolske in srednješolske učitelje in učiteljice. V magistrski nalogi (1999) in doktorski disertaciji (2014) je obdelala temi s področja poučevanja in (standardizacije) ocenjevanja pisne zmožnosti v angleškem jeziku. V prostem času piše za otroke in mladino.

Dr. Štefan Vevar

O PEČATU AŠKERČEVE 2

Kaj šteje, šteje največ na poti skozi šolanje, se vprašam, moje šolanje, ki se je na Filozofski fakulteti izteklo 7 let pred njenim 100-letnim jubilejem? Marsikaj, si odgovorjam, kot tisto najpomembnejše pa se mi – skoraj paradoksalno – izriše pred očmi prepuščenost sebi, to, da vsaj na moji poti proti diplomam ni bilo formalistično zasnovanega in srednji šoli podobnega vodenja študentov na vrvicah; da mi je prav prepuščenost sebi puščala čas za tisto, kar mi je bilo blizu, da sem lahko – vsaj kar zadeva literaturo – gradil na duhovnem hedonizmu, ki je (če ga premoreš) najboljši temelj vsake refleksije. Duhovni hedonizem je sploh, zdi se mi, prapočelo, ki mora obstajati, preden vstopiš v svet literarnih diskurzov, in ki ostane, tudi ko diskurzi obnemorejo. Ko sem v osnovni